

Sygn. akt VIII U 1915/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Gliwicach

sprawy F. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania F. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 października 2017 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu F. S. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od dnia 1 października 2017 roku;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. akt: VIII U 1915/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu F. S. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS powołując się na art. 114 ustawy emerytalnej wskazał, iż od momentu wydania w dniu 6 marca 2017r. decyzji odmawiającej wnioskowanego przeliczenia, ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów ani nie zostały ujawnione nowe okoliczności.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę

i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Ubezpieczony wniósł również o zwrócenie się do jego pracodawcy, bądź jego następcy prawnego o dostarczenie wszelkiej możliwej dokumentacji na podstawie, której możliwe będzie odtworzenie jego zarobków, a następnie ustalenie na nowo wysokości jego świadczenia. Zarzucił ponadto, że wobec zgłoszonych przez niego wniosków dowodowych, niedopuszczalnym jest powoływanie się ZUS na art. 114 ustawy o FUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony F. S. urodził się w dniu (...) Prawo do emerytury górniczej uzyskał z dniem (...)

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 12 miesięcy kalendarzowych, tj. od października 1984 do września 1985, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 346,42% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono staż pracy w ilości 26 lat i 2 miesiące okresów składkowych. Obliczenie podstawy wymiaru świadczenia i jego wysokości nastąpiło przy zastosowaniu kwoty bazowej 580,42 zł. Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał waloryzacji świadczenia oraz przeliczenia z uwagi na doliczenie stażu pracy.

Po uzyskaniu prawa do świadczenia ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu.

W dniu 7 lutego 2017r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury, powołując się na nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z dnia 5 marca 2015r., tj. na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia Rp-7 potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenia za lata 1972 – 1986.

Decyzją z dnia 6 marca 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a i art. 110 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 228,71 % i tym samym okazał się niższy od 250%.

Następnie w dniu 2 października 2017r. ubezpieczony ponownie wniósł o przeliczenie emerytury, powołując się na art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia Rp-7 potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenia za lata 1972 – 1986 oraz kserokopię legitymacji ubezpieczeniowej.

Decyzją z dnia 9 października 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż przedłożone przez ubezpieczonego dowody były znane organowi rentowemu i tym samym w oparciu o art. 114 ustawy emerytalnej, brak podstaw do wnioskowanego przeliczenia.

W toku postępowania w niniejszej sprawie Sąd zwrócił się do Spółki (...) S.A. KWK w Całkowitej Likwidacji, o nadesłanie kompletnej dokumentacji osobowej i płacowej odwołującego za cały okres zatrudnienia w KWK (...).

Na podstawie przekazanej dokumentacji osobowej i płacowej, Sąd dokonał własnych wyliczeń i ustalił, że .

Na podstawie opinii z dnia 19 września 2016r. (k.45-60), Sąd ustalił iż ubezpieczony urodził się w październiku 1964r. i od tego czasu przysługiwało mu 8 ton węgla deputatowego. Jego stawki zaszeregowania wynosiły 60 zł od 1 stycznia 1966r.,

56 zł od 1 kwietnia 1968r. i 106 zł od 1 grudnia 1968r. W związku z powyższym podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne F. S. wynosi:

- za rok 1967 kwotę 25.528 zł,
- za rok 1968 kwotę 25.528 zł,
- za rok 1969 kwotę 41.564,80 zł,
- za rok 1970 kwotę 41.564,80 zł,
- za rok 1971 – 41.564,80 zł,
- za rok 1972 – 68.987 zł,
- za rok 1973 – 94.213 zł,
- za rok 1974 – 103.493 zł,
- za rok 1975 – 119.456 zł,
- za rok 1976 – 135.674 zł,
- za rok 1977 – 145.407 zł,
- za rok 1978 – 138.894 zł,
- za rok 1979 – 161.991 zł,
- za rok 1980 – 197.634 zł,
- za rok 1981 – 253.127 zł,
- za rok 1982 – 480.317 zł,
- za rok 1983 – 623.010 zł,
- za rok 1984 – 744.154 zł,
- za rok 1985 – 845.398 zł,
- za rok 1986 – 1.000.480 zł,

Sąd odtwarzając powyższe zarobki ubezpieczonego, uwzględniła zapisy w jego dokumentacji osobowej, dotyczące stawek zaszeregowanie, stałych dodatków, które niewątpliwie były wypłacane, jak specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika, deputatu węglowego.

Ostatecznie Sąd w oparciu o własne wyliczenia ustalił, iż wwpw z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu podlegani ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat: 1971-1990 wynosi 251,91 %.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego i jego akt osobowych (koperta k. 12) oraz wyliczeń Sądu (k.16).

Sąd w całości podzielił wnioski płynące z opinii biegłej, gdyż były logiczne i spójne.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony jest uprawniony do emerytury obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 12 miesięcy kalendarzowych, tj. od października 1984 do września 1985, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 346,42% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%. Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 2 października 2017r. wniosek o przeliczenie emerytury w związku ze zmianą przepisów ustawy emerytalno-rentowej z dniem 1 maja 2015r. i wprowadzeniem art. 110a.

Ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonego, któremu zaskarżoną decyzją odmówiono przeliczenia świadczenia, nie uwzględniając równocześnie w wyliczeniach stanowiących podstawę wyliczeń Sądu, zarobków za okres zatrudnienia w KWK (...) za lata 1967 – 1971, ze względu na nieprzedłożenie przez odwołującego dowodów pozwalających organowi rentowemu na wliczenie wynagrodzenia za te okresy.

Organ rentowy odmawiając wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia za sporny okres w kwotach wnioskowanych przez ubezpieczonego, kierował się treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), zgodnie z którym środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dopuszczalnym jest, więc ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dowody zastępcze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r. w sprawie I UK 179/06, opubl. w LEX nr 342283; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, z dnia 21 sierpnia 2013r., III AUa 1768/12).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 4 października 2012r., w sprawie III AUa 305/12, gdzie wskazano, iż w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, wówczas można uwzględnić tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości.

Sąd po dokonaniu opisanych powyżej wyliczeń przyjął, iż najbardziej optymalnym wariantem dla wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia jest obliczenie jego podstawy w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. lat 1967-1986, gdzie wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 251,91 %, był zatem wyższy od przyjętego przez ZUS.

W konsekwencji, Sąd w punkcie pierwszym sentencji wyroku – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 a ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 października 2017r. tj. od miesiąca złożenia wniosku. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804, ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Teresa Kalinka